

Som en katastrofbomb

Pjäsen om Peter är som en katastrofbomb som slår ner.

Dimitris son Peter blir mördad av en kompis. Pjäsen handlar om hur pappan försöker komma över sonens död. Han ältar allt han sagt till honom. Att han sagt att han är för trött när sonen velat ha hans uppmärksamhet. Pappan upprepar allt han sagt som han ångrar och önskar att han kunde byta plats med sonen.

Jag tänkte under pjäsen på min brorsa som dog när han var tjugo år och jag var tjugotre. Jag trodde inte det var sant, fattade inte hur kunde det hända. Jag kände igen mig i pappans sorg och i tankebanorna.

Peters mördare dödade inte bara pappans son utan även barnbarn; möjligheten att få barnbarn. Ett återkommande tema genom pjäsen är hur pappan vill stoppa tiden. Men det misslyckas ju. Allt som finns kvar är minnen. Pappan minns hur han läste sagor för sonen när han var barn, när Peter spelade piano, när Peter sa att han älskade sin pappa mest i hela världen men inte lika mycket som ananas. Till slut minns man knappt hur den man förlorat ser ut. Så känner Peters pappa och jag känner likadant när jag tänker på min lillebror.

Andreas Liljeholms skådespelarprestation var jättebra och pjäsen TUNG; och då menar jag på alla tänkbara sätt. Applåderna haglade efter pjäsen, folk ville inte sluta applådera. Ensemblen fick komma tillbaka flera gånger för att tacka. Jag rekommenderar pjäsen starkt. Orienteatern var dessutom en spejsad lokal som passade med pjäsen.

Kent

Pjäsen var STARK; stark och sann. Dessa ord beskriver bäst hur jag upplevde den.

Orienteatern är en väldigt stor lokal som passade pjäsen utmärkt och bidrog till stämningen. Det var mycket fin stämning med körer och musik. Det var även en massa häftiga effekter med plast som föll ner som en rullgardin och regn vid ett tillfälle när pappan hade läst en av Peters favoritsagor. Uppsättningen är visuellt tilltalande och man har verkligen lyckats förmedla väldigt starka känslor.

Pappan hoppade mellan att beskriva sonen när han var både liten och större fram till att han blev mördad som sextonåring av en jämnårig kamrat. Pappan fastnar i sina minnen om Peter. Han gör allt för att behålla honom, vill inte släppa taget utan klamrar sig fast vid minnena, som Peters favoritsagor. Pjäsen var så stark att man kände den i hela kroppen.

Jag har förlorat många väldigt nära vänner, bland annat min bästa väninna. Men de har inte varit mina barn. Det är en helt annan sak och den smärtan kan man nog inte förstå.

Eva

Pjäsen Peter. Tid var mycket annorlunda, inte vad jag hade väntat mig. Jag hade väntat mig en familjeberättelse om en ung pojke och son som hade gått bort i ett gängmord, som ju idag är en alldeles för vanlig dödsorsak bland unga män. Sonen Peters faktiska dödsorsak kom inte riktigt fram i pjäsen som var mycket skickligt och effektfullt skapad. Det gjorde inget. Det var EN skådespelare som spelade Peters pappa och stod för hela uppträdandet. Enda backningen var en kör i bakgrunden. Väldigt suggestivt och vackert när man kom in i pjäsen som gav mycket eftertanke.

Jag förlorade min hustru för tio månader sedan. Det jag kände igen mig i var sorgen, traumat, det Peters pappa uttryckte om att *"tiden forsar iväg och du är inte här"*. Jag vaknar ofta och undrar vad som har hänt, försöker hålla fast vid minnena av min fru.

Jag uppskattade mycket Peters pappas, spelad av den fina skådespelaren **Andreas Liljeholm**, nakenhet och förtvivlan. Det grep mig först och främst. Hans försök att hitta glädje i all sorg medan han tyngdes ner av sorgens demoner. Andreas spelade med inlevelse och känsla, så pass att jag tackade honom efter föreställningen.

Jag rekommenderar absolut denna vackra pjäs. Den lämnade mig med en sorgsen känsla, påverkade mig mer än jag trodde. Ett strålande uppträdande av Andreas.

Vi är många runt om på jorden som delar sorg, i Palestina, USA, överallt.

Micke

Peter. Tid

Orionteatern

Regissör: Jacob Hirdwall

Efter Dmitri Plax bok "Peter"

Skådespelare: Andreas Liljeholm som fadern

Socialpolitiks recensenter Micke, Eva och Kent.